

“THE COOLEST MARATHON ON EARTH”

41 ára gamli Rúni Simonsen og 49 ára gamli Henrik Kølleskov eru fyri kortum afturkomnir av einari uttanlandsferð, har teir runnu marathon. Einki er nýtt í, at føroyingar renna teir 42,195 kilometrarnar – Facebook er á tremur marathon rennarum. Rúni og Henrik valdu tó at renna ásettu kilometrarnar undir heilt øðrvísi umstøðum enn griksku forskriftirnar upprunaliga ætlaðu. Teir hava – í froststigum – luttið í sonevnda 'Polar Circle Marathon' uppi í Grønlandi.

Mortan Østerø

Í tiggju kuldastigum, heilt norðuri á 66 stigum norður, flokkast fólk, ið hava teknað seg til árliku oktober-marathonrenningina á polar sirkulinum – snilt marknaðarført sum 'The coolest marathon on earth'. Millum tey gott 120 fólkinu, eru Rúni Simonsen og Henrik Kølleskov. Henrik hevur fyri langari tíð síðani teknað seg, og "allarhelst reypa á Facebook um, at hann hevði teknað seg beinanvegin" sigur Rúni skemtandi.

Sjálvur teknaði Rúni seg ikki fyrr enn í evstu løtu, tí hann ivaðist hvørt hann hevði heimild 'frá heima-stýrinum' sum hann málber seg, at bara soleiðis kundi fara heiman í eina heila viku. Rúni hevði tó sæð okkurt filmsbrot á netinum, sum lýsti hesa marathonrenningina, og tá ið nú Henrik, sum hann javnan rennir saman við uppi í føroysku fjøllunum, fór, so var hugurin avgjørt til staðar. Rúni fór heim, og orðaði við 'heimastýri', at hann fór – 'Henrik fer eisini', legði hann afturat, áðrenn konan fekk orðið fram. So statt var Rúni nú eisini teknaður til ørvitis renning í ískalda Grønlandi. Barnsligu sannføringarhættirnir, 'jamen hann fer, so fari eg eisini', lýsa onkursvegna væl, hvussu Rúni og Henrik hava borið seg í endorfinrúsinum dagarnar eftir renningina.

Fyrireikingarnar

'Polar Bear Challenge' ella

Ísbjarnaavbjóðingin, eitur teinurin, sum Rúni og Henrik teknaðu seg til. Tað merkti, at teir skulu renna eitt hálv-marathon dagin fyri teir renna marathon. Altso skulu teir, í vestur grønlenska oktoberkuldunum, sum lovar millum fimm til tiggju kuldastig, renna fleiri enn 63 kilometrarnar innan tveir dagar. Tað svarar til at renna av farstøðini í Tórshavn, eftir glerstoyttum undirlagi, til Glyvvar inni í Eysturoynni – í 10 kuldastigum.

– At tekna seg var ikki serliga drúgt. Tað var nógv verri at finna útav hvat fyri klæðir vit høvdu brúk fyri, og hvat vit móguliga komu út fyri. Kuldin, sum so, var ikki tann størsta avbjóðingin. Heldur var tað undirlagið, sum var ringt at rokna út, sigur Rúni. Tað var eisini serliga und-

irlagið, sum kom at vera avbjóðingin hjá teimum báðum. Hóast teir høvdu syrgt fyri góðari útgerð, so fingur teir ikki veruliga brynja seg móti ísundirlagnum.

– Tað var øðiliga ringt at finna útav, hvussu vit skuldu fyrireika okkum. Vit høvdu góðar kavaskógvar frá Salomon við pikum at renna við, men teir nyttaðu lítið í hálkuni. Eitt tunt lag av kava lá á teininum, og tað var sum eitt dansigólv, sum onkur hevði stroytt flormelis útyvir, sigur Rúni.

Yvirhálaði Henrik

Komnir til lítla býin Kangerlussuaq, beint norðanfyri polarsirkulin, verða teir innkvarteraðir saman við gott 170 ferðafólkunum úr 27 ymiskum londum, harav tey

flestu eru komin at renna í kuldunum. Tá ið eg biði Rúna greiða mær frá hvussu tað var at renna teinin og hvussu tað kendist at fullført bæði eitt hálv-marathon og eitt marathon, kemur ferð á orðini hjá Rúna. Tað tykist eins og endorfin promillan framvegis er høg.

– Eg hugdi afturum meg allatíðina, sigur Rúni skemtandi, tá ið eg spyry hvørt Henrik og hann høvdu dystast um ta betru tíðina.

Hetta var fyrstu ferð yvirhøvur, at Rúni rann marathon-teinin, men eitt sindur av álvara liggur aftanfyri skemti. Hann ætlaði sær eina góða tíð.

– Tað lá líkasum í huganum, at eg skuldi vera framm- an fyri Henrik, tá ið vit stóðu við byrjunarlinjuna, men komnir hálvanveg, so

vórðu allar ætlanir sleptar. Nú snúði tað seg bara um at koma ígjøgnum. Eg møtti sum so ongantíð nøkrum vegg, men tað var ógvuliga drúgt at renna á einum óvandum undirlagi, sigur Rúni.

Rúni kom eisini á mál góðar 20 minuttir áðrenn Henrik, sum rakk til eitt samanlagt 10. pláss fyri tey, sum runnu bæði hálv-marathon og marathon.

– Henrik man hava verið frammanfyri meg, tá ið vit vórðu komnir út á ísin – hvussu eg so endaði framm- anfyri hann havi eg slettis ikki ansa eftir. Tá hugsaði eg ikki um nakað annað enn at renna. Gav mær ikki far um nakað annað, hóast eg royndi at minna meg sjálvan um, at hyggja væl eftir vøkru náttúruni.

– Komin á 39 kilometur markið, er ein tung, ísklodd brekka fyri framan, og orkan og ferðin byrja at ganga undan hjá mær. Tá kemur ein kvinna rennandi framvið, sum gevur mær eina innspræning av vilja at halda áfram. Eg royni so at elta hana allan vegin á mál. Ikki fyrr enn eg eri komin á mál varnist eg, at Henrik ikki er nær við, og at eg havi fingið eina tíð, sum eg kann vera vælnøgður við, sigur Rúni.

Komnir á mál

– Beint eftir, at vit komu á mál, haldi eg ikki, at tað var gingið upp fyri okkum, at vit høvdu fullført hetta. Tá ið eg kom á mál, so fekk eg hesar medaljurnar og okkurt at drekka og eta beinanvegin. Man hevði jú eisini sveitta og byrjar at blíva kaldur, so eg skundaði mær inn í bað, og fór so og legði meg undir dýnuna og bíðaði.

– Henrik og eg búðu á sama kamari, og tá ið hann kom eitt sindur seinni, ballaði hann seg eisini undir sína dýnu. Ikki fyrr enn tá byrja vit at prátta upp í saman og rokka. Man var bara so glaður at hava klárað hettar her. Man fær ein sovorðan endorfinrús – eg merkti til tað í fleiri dagar aftaná. Man hevði gingið og glett seg í fleiri mánaðar upp til hettar, og nú hevði man fullført tað. Dagarnar eftir var eg fleiri ferðir og endurlivdi renningina í myndum, haldi eg, sigur Rúni.